

حرف آخر

روحانیت اصیل؛ قامتی ایستاده که می ماند

سفسطه بیگانگان و خودی‌های پس مانده خور مکاتب دست‌ساز، که دنیاگرایی و سازش را به نام دین تئوریزه کرده سکوت نکردند؛ آنان که زیر بیرق عزت و غیرت و استقلال خواهی نه تنها در مقابل دنیای دین‌فروشان ایستادند بلکه گاه با دست خالی در مقابل همه دنیای کفر و شرک و التقاط، دنیای مردم را با چراغ دین روشن کردند. «روحانی اصیل» قامتی همواره ایستاده در تاریخ و «روحانیت اصیل» نهادی همیشه ماندگار در تاریخ است، و تا قرآن و مکتب اهل بیت (ع) هست از دل آموزه‌های آن نیز روحانیت اصیل می‌روید و منادی زهد و تقوا، علم و عمل، شجاعت و شهامت و الگوی همه خوبی‌ها خواهد بود. سلام و درود خداوند و فرشتگان الهی بر آنان باد.

به قلم سردبیر

روحانیت اصیل در جایگاه وارثان انبیا، نه تنها منادی توحید و آموزه‌های معصومین (ع)، بلکه وارث همه رنج‌ها و تبعیدها، شکنجه‌ها و شهادت‌های آنان نیز بوده‌اند.

کافی است تاریخ را ورق زد و پیکرهای بی‌سر و سرهای بر دار رفته و بدن‌های قطعه‌قطعه شده برخی از آنان را نظاره کرد، و نشان برخی دیگر از آنان را از تبعیدگاه‌های بد آب و هوا گرفت.

کافی است همپای راویان به دل تاریخ زد؛ به زندان‌های بی‌سقف بنی‌امیه، به سیاهچال‌های تاریخ و نمناک بنی‌عباس و به سلول‌های سلاطین جور، و سراغ روحانیت اصیلی را گرفت که برای اعتلای دین از همه هستی خود گذشت؛ روحانیت اصیلی که تولی و تبری را در عمل معنا کرد و جز به حکومت خدا، به حاکم و حاکمیت دیگری تن در نداد، بیرق هیچ بیگانه‌ای را بر فراز خانه‌اش به اهتزاز درنیآورد، پای هیچ قرارداد ننگین را امضا نکرد، آموزه‌های هیچ مکتبی را با آموزه‌های «قرآن و سنت» در هم نیامیخت و جز از زلال کلام وحی و مفسران آن ننوشت؛ روحانیت اصیلی که هرگاه از دفاع از استقلال و عزت و شرف سرزمین و مردمانش سخن به میان آمد، شجاعانه به میدان آمد و حماسه آفرید؛ روحانیت اصیلی که هرگز بر دوش مردم باری نبود و همواره منزل و جایگاهش، پناهگاه و ملجأ آزادگان و پابرهنگان و مظلومان بوده است. تاریخ شهادت می‌دهد چه بسیار بزرگانی که از مال و حق خود برای مردم گذشتند و چراغی را که به خانه روا بود، نذر مسجد و مردم کردند، چه بسیار بزرگانی که عزت نفس به آنان اجازه نداد لب به فقیربودن خود بکشایند و در حالی که حجره‌ای پیر از سهم امام نزدشان بود، به اندازه یک وعده غذا هم از آن ارتزاق نکردند؛ بزرگانی که همواره چشم به آسمان و آن‌چه خداوند برایشان مقدر کرده بود دوخته و جز بر در خانه وجود مقدس امام زمان (عج) بر در دیگری نزدند؛ آنان که رسالت خود را گشودن دره‌ایی فراتر از عالم ماده و نمایاندن حق و حقیقت عالم و نشان‌دادن راه بهشت به بندگان خدا دیدند، هرگز دنیا را در تقابل با آخرت معنا نکردند بلکه دنیا را «جاده» و آخرت را «مقصد» دیدند و در مقابل